

Jens Peter Jensen: På venstres vegne kan jeg anbefale alle tre lovforslag. De kan sådan sammenhængende se lidt imponerende ud, men der er jo ikke meget politik i dem. Jeg synes alligevel, jeg vil gøre den bemærkning, at det rent teknisk og erhvervsmæssigt er et dygtigt stykke arbejde, der ligger her, og jeg er meget glad for, at det nordiske samarbejde også her manifesterer sig i en værdifuld lovgivning. Jeg kunne godt tænke mig, at der er nogle enkeltheder, som vi må behandle i et udvalg. Det kan være, der er interesser uden for dette hus, som har et og andet at sige, og derfor vil det være naturligt, at vi tager en udvalgsbehandling.

Jeg vil altså gerne sige både til den højtærede handelsminister og til den højtærede justitsminister, at det er et velkomponeret lovgivningskompleks, der her foreligger, og jeg vil sige til det ærede medlem hr. Robert Pedersen, der var socialdemokratiets ordfører, at trods sproglige vanskeligheder kommer vi nok igennem med det, for det er jo sådan, ærede medlem, at man skal ikke lade sig „endossificere“.

Gudme: Disse lovforslag giver heller ikke anledning til mange principielle bemærkninger fra min side. Handelsministeren og med nogle ord også justitsministeren har efter min bedømmelse i de to fremsættelsestaler sagt det, der skulle siges, og der er næppe meget at føje til.

For sølovens vedkommende drejer det sig jo om modernisering af de to kapitler, der er tale om, kapitel 2, som nu skal være kapitel 3, om partrederi, og kapitel 11, der får lov til at blive ved at være kapitel 11, om søpanteret.

Partrederibestemmelserne har været uændrede, siden loven kom i 1892, og så er det naturligt, at man nu efter 80 års forløb må spørge, om ikke en vis modernisering var på sin plads. Man har samtidig stillet det spørgsmål, om det måske var mere på sin plads helt at ophæve reglerne, men man er kommet til under de udvalgsbehandlinger på fællesnordisk grundlag, der gik forud, og nu også fra ministerens side, at det næppe ville være rimeligt at ophæve reglerne. Det er rimeligere at modernisere dem. Jeg synes, der er gode grunde til, at man har truffet dette valg. Forholdet er jo, som det fremgår af bemærkningerne, at der i dag er registre-

ret ca. 5.400 danske skibe, og heraf er 1.295 i partrederi, altså godt en fjerdedel. Når der er så mange, må det være naturligt, at den særlige ejerform til skibe, som et partrederi er, også får sine særlige lovregler, og så meget desto mere grund er der til det, når netop disse skibe, der er i partrederi, er de små skibe, i høj grad fiskerfartøjer. Der ved vi jo, at der meget ofte ikke findes noget skrevet grundlag for den aftale, der er truffet mellem partrederne, og kommer der så den ene eller den anden konflikt, en overdragelse, eller hvad det nu kan være, vil man netop uden det skriftlige grundlag savne regler, hvis ikke loven har nogle, der kan rykke til undsætning. Det er derfor et rigtigt valg, at man har bestemt sig til at bibeholde lovregler i søloven herom, og jeg kan i denne forbindelse sige, at vi her er på linje med det, vi havde lejlighed til at tale om her i tinget for 14 dage siden, da vi behandlede lovforslaget om voldgift, hvor man fra justitsministeriets side havde stået over for det samme problem, om det var rigtigt på et område, hvor der ikke på forhånd findes skrevne regler, at have hjælperegler, som kan være parterne til støtte, når der kommer en konflikt.

Det er principielt helt rigtigt, at man fra lovgivningsmagten skriver sådanne deklatoriske regler, altså regler, der kan bruges i de tilfælde, hvor konflikt eller problemer opstår, men ikke regler, der tvinger sig ind på parterne og skal bruges.

Spørgsmålet om søpanteret er ikke helt så gammelt som fra 1892. Vi har fået en modernisering af reglerne i 1929, men også det ligger jo langt tilbage, og det er rigtigt, som en af de tidligere ordførere, hr. Henning Andersen, sagde, at i 1967 var der en konference i Bruxelles, hvor opfattelsen af søpanteretsbegrebet blev ændret. Det er naturligt, at vi så moderniserer i overensstemmelse med det, man kom frem til på denne konference, og det er det, der er kommet til udtryk i lovforslagets kapitel 11.

Fælles for begge disse ændringer i søloven, kapitel 2, der nu skal være kapitel 3, og kapitel 11, er, at vi ved at gennemføre disse forslag kommer i overensstemmelse med de øvrige nordiske lande. Norge har i 1971 gennemført et regelsæt, der stemmer med det, der nu er forelagt. Sverige kan ventes at gøre det her i 1972.